

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณฟองจันทร์
๑๐ เมษายน ๒๕๕๖

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านคุณฟองจันทร์ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๖

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพุธที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๖ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้รับเชิญจากคุณฟองจันทร์ นันทา (พี่แอ้ว) เพื่อไปสนทนาธรรม ที่บ้านในซอยปรีดีพนมยงค์ ๑๖ สุขุมวิท ๗๑ คลองตัน กรุงเทพฯ เพื่ออุทิศกุศลแด่คุณไฉวัน วอลซ สามี และแต่บิดามารดาของทั้งสองท่านด้วย

บ้านหลังนี้ พี่แฉ้วเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ได้ไม่นาน อยู่ใกล้ปากซอยมาก เป็นบ้านกลางเมือง ที่สะดวกสบายในการเดินทาง และความที่พี่แฉ้วเป็นผู้ที่มีศิลปะในการจัดดอกไม้ ในเรื่องความงาม และสุขภาพจึงจัดบ้านได้ร่มรื่นน่าอยู่ แม้จะมีพื้นที่จำกัด ก็ให้ความรู้สึกที่สดชื่น ผ่อนคลายดีมากครับ

การสนทนาธรรมวันนี้ เริ่มในเวลา ๙.๓๐ น. ถึง ๑๕.๐๐ น. โดยพี่แฉ้วได้เตรียมอาหารกลางวันเป็นก๋วยเตี๋ยวทะเลอย่างดี มีเนื้อปูเป็นก้อนๆ อร่อยมาก เพื่อนๆ สหายธรรมหลายท่านได้นำทั้งอาหารอื่นๆ และของหวานมาร่วมเจริญกุศลหลายอย่าง เช่น ขนมจีนแกงป่า ลูกชิ้นปลากรายของคุณโป๊ด ก๋วยเตี๋ยวเนื้อสับ ของพี่เล็ก(จิราภรณ์) เป็นต้น

นอกจากนั้น พี่แฉวยังได้สั่งสาकु และปากหม้อ มาตั้งเตาทำใหม่ๆ สดๆ ให้รับประทานด้วย แม่ค้าที่ทำสาकु - ปากหม้อ คั้นหน้าคั้นตา ชาวมูลนิธิฯ เป็นอย่างดีครับ ทำสาकु - ปากหม้อได้อร่อยมากจริงๆ ใครมีงานที่ไหน ก็สั่งไปทำกันสดๆ ได้เลย ราคาไม่แพง แต่รสชาติและความสะอาด รวมทั้งเครื่องเคียงครบรสสดใหม่จริงๆ ครับ

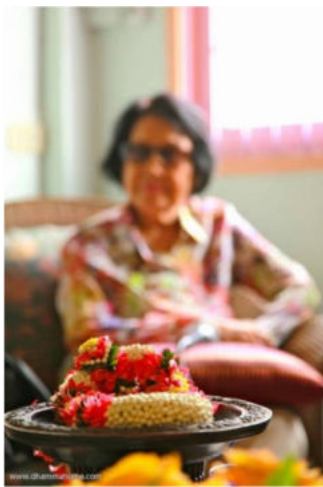
อันดับต่อไป ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ที่จะนำมาฝากทุกๆ ท่านคือ ความกตัญญูที่อยากจะกราบเรียนทุกๆ ท่านว่า ประทับใจมากจริงๆ ครับ แม้ว่าข้าพเจ้าจะมีโอกาสเข้าร่วมฟังได้เพียงครั้งวันเช้า เพราะตอนบ่ายติดธุระ แต่เป็นครั้งวันของการได้ยินได้ฟังสิ่งที่ประเสริฐที่สุดที่มีความไพเราะจับใจมาก ดังจะขออนุญาตนำความบางตอน มาฝากให้ทุกๆ ท่านได้พิจารณาด้วย ดังนี้ครับ

ท่านจรัล ภักดีธนากุล

การที่ได้ฟัง ได้สนทนาธรรมแต่ละครั้งเป็นโอกาสพิเศษ โอกาสที่เป็นมงคลอย่างยิ่งถึงแม้จะยังไม่ใช่อภิสัมัยที่จะทำให้บรรลุธรรม เห็นธรรม หลุดพ้นจากอำนาจร้อยรัดของกิเลส ตัณหา และความไม่รู้ทั้งหลายอย่างสิ้นเชิงได้ แต่โอกาสอย่างนี้ก็จะเป็นการสั่งสมและเป็นการเริ่มต้นเดินทางไปสู่ อภิสัมัย เช่นนั้นได้ ในที่สุด

ถ้าเปรียบเทียบกับ เมื่อครั้งที่ไม่เคยได้รู้ ได้ฟัง ได้ยิน
ธรรมะอันประเสริฐอย่างนี้เลย ไม่มีทางที่จะเข้าไปใกล้
แม้แต่หนึ่งมิลลิเมตร เสี้ยวหนึ่งของมิลลิเมตรของอภิสัมมัย
เช่นนั้น กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์อย่างสูงยิ่ง ใน
สมัยนี้ ในปัจจุบันนี้ หาเสียงที่แสดงธรรม ที่เป็น ปรโต
โมษะ ของกัลยาณมิตรที่สืบทอดมาจาก องค์สมเด็จพระ
ผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ยากยิ่ง

ท่านอาจารย์

ก็ขออนุโมทนาในกุศลจิตของท่านที่มีโอกาสได้ฟัง ได้
เข้าใจ และได้บำเพ็ญบารมี คงไม่รู้ว่า ขณะนี้ บารมี ๑๐
ทั้งนั้นคือ หนึ่ง ทานบารมี ให้ธรรมเป็นทาน ไม่ว่าจะเป็น
"คำ" ใดๆ ก็ตาม กล่าวกับใครก็ตาม ถ้าเป็นคำที่ทำให้เขา
เกิดความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ขณะนั้น กุศลจิตก็เกิด
ที่จะให้สิ่งที่ดี ยิ่งกว่าวัตถุคือ ให้ความรู้ ความเข้าใจถูก
ซึ่งยากที่จะเข้าใจได้

และศีลบารมีในขณะนี้ เราไม่ได้ไปทำความเดือดร้อนให้
ใครเลยและขณะนั้น ก็เป็นการที่จะทำให้ ไม่ล่วงทุจริต
ด้วย เพราะเหตุว่า กำลังฟัง และกำลังเข้าใจ

...เนกขัมมบารมี ทำไมเราพึงธรรมะ? เพื่อออกจากความ
ติดข้อง เนกขัมมะ หมายความว่า ออกจากความติดข้อง
เพราะฉะนั้น ที่เราเกิดมา ก็เกิดมาที่จะไม่เห็น ไม่ได้ยิน
ไม่ได้กลิ่น ไม่ลิ้มรส ไม่รู้สิ่งที่กระทบสัมผัส ไม่ติดข้อง ใน
สิ่งที่ปรากฏให้เห็น ในเสียงที่ได้ยิน ในกลิ่น ในรส ใน
โผฏฐัพพะ เป็นไปไม่ได้...

...เพราะว่า เกิดมา ด้วยความไม่รู้ และเมื่อไม่รู้ ก็ติดข้อง
ในสิ่งที่พอใจ เพราะฉะนั้น การฟัง เพื่อละความติดข้อง
ออกจากความติดข้องในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส เพราะ
รู้ว่า ชั่วคราวจริงๆ ไม่ใช่ของใคร แล้วก็ไม่มีใครสามารถ
เป็นเจ้าของได้จริงๆ...

...เราอาจจะคิดว่าเรามีทรัพย์สินสมบัติมาก เมื่อไหร่? เดี่ยวนี้
หรือเปล่า? เดี่ยวนี้ กำลังเห็น ทรัพย์สินสมบัติอยู่ไหน? ไม่เห็น
ปรากฏเลย เพราะฉะนั้น จริงๆ แล้ว ก็เป็นสิ่งที่ปรากฏให้
เห็นได้ ได้ยินบ้าง ได้กลิ่นบ้าง ลิ้มรสบ้าง รู้สิ่งที่กระทบ
สัมผัส และคิดนึก

...แต่จะห้าม ไม่ให้ติดข้องไม่ได้ เพราะว่า เป็นผู้รู้เหตุว่า
 อยากรู้ก็ตาม ตราบใดที่ยังไม่รู้ต้องติดข้อง ทางเดียวที่จะ
 ละความติดข้อง ก็คือว่ามีปัญญา เห็นจริง ตามความเป็น
 จริง ว่าเราเป็นเจ้าของอะไรบ้าง? ตั้งแต่เกิดมาไม่มีเลยสัก
 อย่าง ทุกอย่างเกิดแล้วดับหายไปเลย ไม่กลับมาอีกเลย
 สักอย่างเดียว แต่ว่า สืบต่อมา จนกระทั่งปรากฏว่า
 เหมือนไม่ดับเลย ปัญญา สามารถที่จะเข้าใจอย่างนี้
 เท่านั้น ที่จะติดตามไปได้ ในขณะที่ทรัพย์สมบัติใดๆ ก็
 ติดตามไปไม่ได้...

...เกียรติยศ จริงๆ "ยศ" ต้องเป็น คุณความดี ถ้าใครก็ตาม
 ที่ติดข้องในเกียรติยศ แต่ไม่มีเกียรติยศ แต่ติดข้อง ใน
 เกียรติยศ ใครจะนับถือ? เป็นไปไม่ได้เลยไม่ว่าจะเป็นใคร
 ทั้งนั้น ถ้าไม่มีคุณความดี ใครนับถือ? ก็ไม่มีใครเลย
 แม้แต่การกราบไหว้ แต่ละครึ่ง เราก็จะรู้ได้ว่า ตามขนบ
 ธรรมเนียม ประเพณี หรือว่าเพราะอยากจะได้ หรือว่า
 เพราะกลัว? หรือว่าเพราะความจริงใจ ที่นับถือในคุณ
 ความดีของบุคคลนั้นๆ คือ นับถือในคุณความดี นั้นเอง...

...เพราะฉะนั้น ก็จะได้เห็นได้ ร่างกายของเรา ตั้งแต่เกิด
 มา จากโลกนี้ไปแล้ว เป็นของใคร? ตา ของเราหรือ?
 เดี่ยวนี้ ไม่ใช่ ไม่ว่า คิ้ว จมูก ปาก แขน ขา ผม ทุกสิ่งทุก
 อย่าง ไม่ใช่ของเราเลย...

...แต่ตราบใด ซึ่งเป็นที่เกิดของจิต เป็นที่อาศัยเกิดของจิต
เพราะจิต ต้องเกิดที่รูปรูปนี้ ก็เคลื่อนไหว เป็นไปตามจิต
ถ้าจิตดี กาย วาจา ดี ถ้าจิตไม่ดี กาย วาจา ก็ไม่ดี แต่...
ของเรา จริงๆ หรือ? จิต เกิดดับ รูป ก็เกิดดับ กว่าจะได้มี
ความเข้าใจ ที่จะละลายความติดข้องในสิ่งซึ่งเราติด
ข้องมานานก็ด้วย "ปัญญา"...

...เพราะฉะนั้น ทั้งหมด นอกจาก ทานบารมี ศีลบารมี
เนกขัมมบารมี "ปัญญาบารมี" ถ้าไม่มี ก็ไม่มีทาง ไปเกิด
อีก เป็นใครก็ไม่รู้ หนูหนวก ตาบอด แขนขาพิการ ได้หมด
เพราะเราเห็นแล้วว่าไม่มีใครทำอะไรได้ นอกจาก "กรรม"
ทำได้ทุกอย่าง ให้เกิดเป็นอะไรก็ได้ รูปร่างอย่างไรก็ได้
เกิดมาแล้ว เป็นอย่างไรต่อไป ก็แล้วแต่ผลของกรรมที่
ประมวลมาที่สามารถจะให้ผลได้ ในชาติที่กรรมประเภท
นั้นๆ สามารถให้จิตประเภทนั้นๆ เกิดขึ้น

...ต้องอาศัยความเพียรอย่างยิ่งไหม? วิริยะบารมี ใครชวนไปทำอะไร ให้รู้แจ้ง อริยสัจธรรม แต่ไม่ใช่ความเข้าใจอะไรๆ ทั้งสิ้นจะถูก ได้อย่างไร? มีแต่ "ซื่อ" ซึ่งพูด เพราะความไม่รู้ เพราะฉะนั้น ต้องเป็นผู้ที่มี วิริยะ อย่างยิ่ง เราจะตายพรุ่งนี้ก็ได้ เย็นนี้ก็ได้ แต่ความเข้าใจธรรมะที่มีอยู่ ไม่มีใครสามารถที่จะเอาไปได้ จากจิตที่สะสมแล้ว เพราะฉะนั้น ก็มีอยู่ในจิตพร้อมที่มีโอกาส เมื่อฟังแล้ว ก็สามารถที่จะเข้าใจเพิ่มขึ้นอีกได้...

...วิริยะนี้ ก็ต้องเป็นวิริยะที่เป็นไปกับสัจจะ ความจริงใจ ความถูกต้องด้วย ตรงต่อธรรมะ ไม่รู้คือไม่รู้ รู้คือรู้ เข้าใจคือเข้าใจ เข้าใจน้อยมาก เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เพราะทุกอย่าง ต้องตรง ต่อความเป็นจริง...

...ต้องอาศัย กาลเวลา ที่นานแสนนาน ไหม? "ขันติ" โดย
ไม่หวังผลสภาวะธรรมะ ขณะนี้ กำลังเกิดดับ ใครจะป
รู้
ได้? นอกจาก "ปัญญา" และ ปัญญา ระดับไหน? ปัญญา
ที่ได้อบรมแล้ว จะอบรมได้อย่างไร? ถ้าไม่มีความเข้าใจ...

...เพราะฉะนั้น ความเข้าใจ ก็ต้องมาจาก การได้ยิน ได้
ฟัง และการไตร่ตรอง จนกระทั่ง เป็นปัญญาของตนเอง
"ขันติ" ก็คือว่า ทุกชาติ "อดทน" แล้วเราจะเห็นความ
ละเอียดได้ว่า เราอดทนจริงๆ มากน้อยแค่ไหน? อดทน
ที่จะทำดี ทุกขณะที่มีโอกาส หรือเปล่า?...

...เห็นไหม? แค่นี้ก็ละเอียดแล้ว วิริยะ ก็ไม่มี สัจจะ ก็ไม่มี
ขันติ ก็ไม่มี แต่ถ้าโอกาสไหน ที่กุศลจิตจะเกิด เกิดเลย
แต่ก่อนนี้ อาจจะผัดผ่อน โน่นก็ไม่ใช่ไร คนโน้นก็ได้ทำ
เราไม่ต้องทำก็ได้ แต่ไม่คิดเลย ว่าขณะนั้น อกุศล กำลัง
สะสมเพิ่มขึ้น ถ้าเข้าใจอย่างนี้ เราจะเป็นคนที่ ทำกุศล
ทุกโอกาส น่ารักขึ้นไหม?...

...ทุกคนก็จะเห็น คนนี้ทำกุศลทั้งนั้นเลย แล้วก็ไม่เห็นแก่
ตัว แล้วก็ทุกอย่างที่ปัญญาในขณะนั้น เกิดและเห็น
ประโยชน์ เพราะฉะนั้น อย่างที่ตอนต้น ที่คุณจรัลถามถึง
ชีวิตของคนธรรมดาทำงานทำการ ก็จะต้องเป็นไป แต่
เปลี่ยนไปจากเดิมด้วยความไม่รู้ มาสู่การที่ปัญญานำ
ทาง ไม่ว่าจะเป็นกิจการใด อาชีพใด หน้าที่ใด นำทาง
ด้วยปัญญา

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคอราพียง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่าน ครับ

